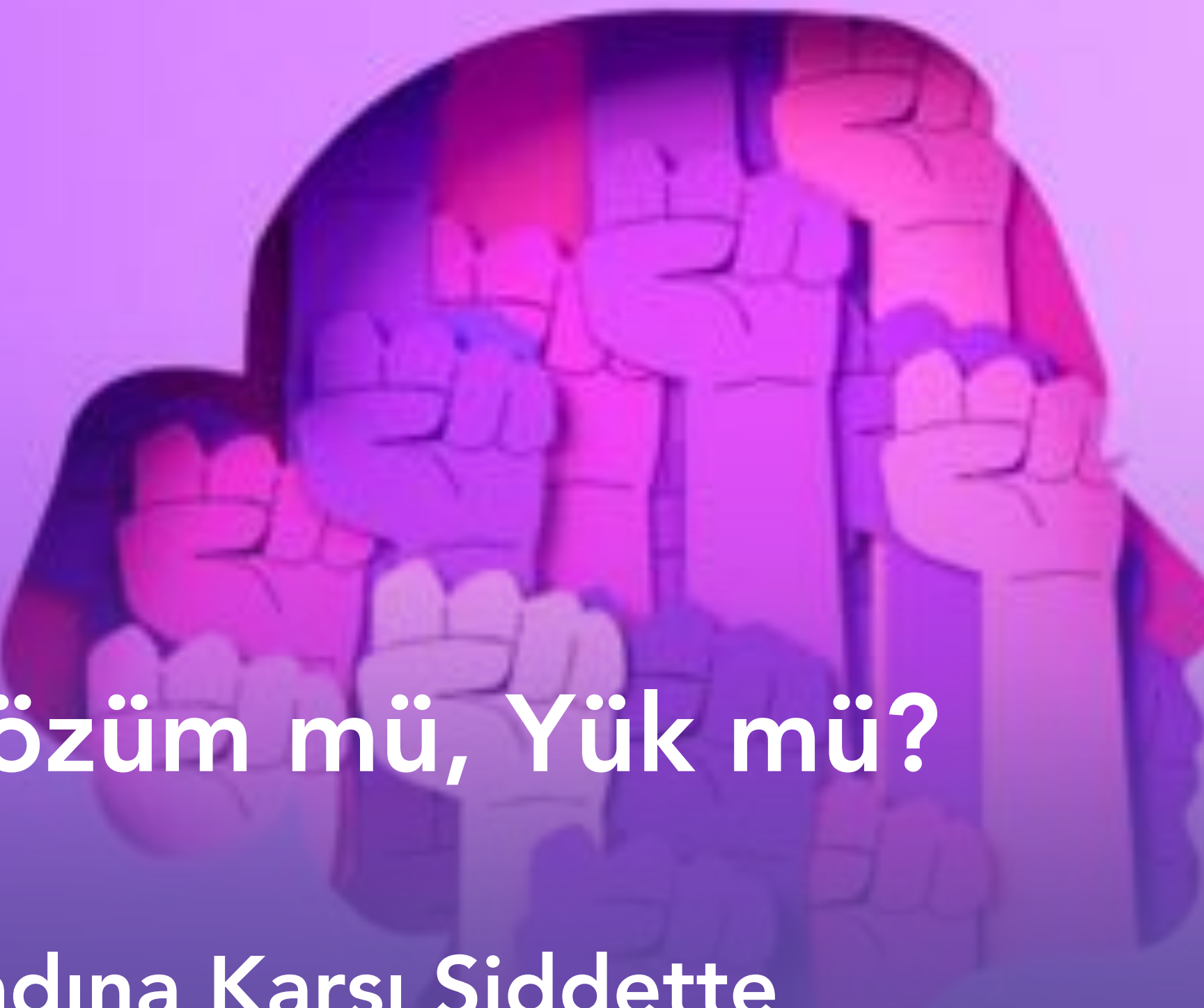

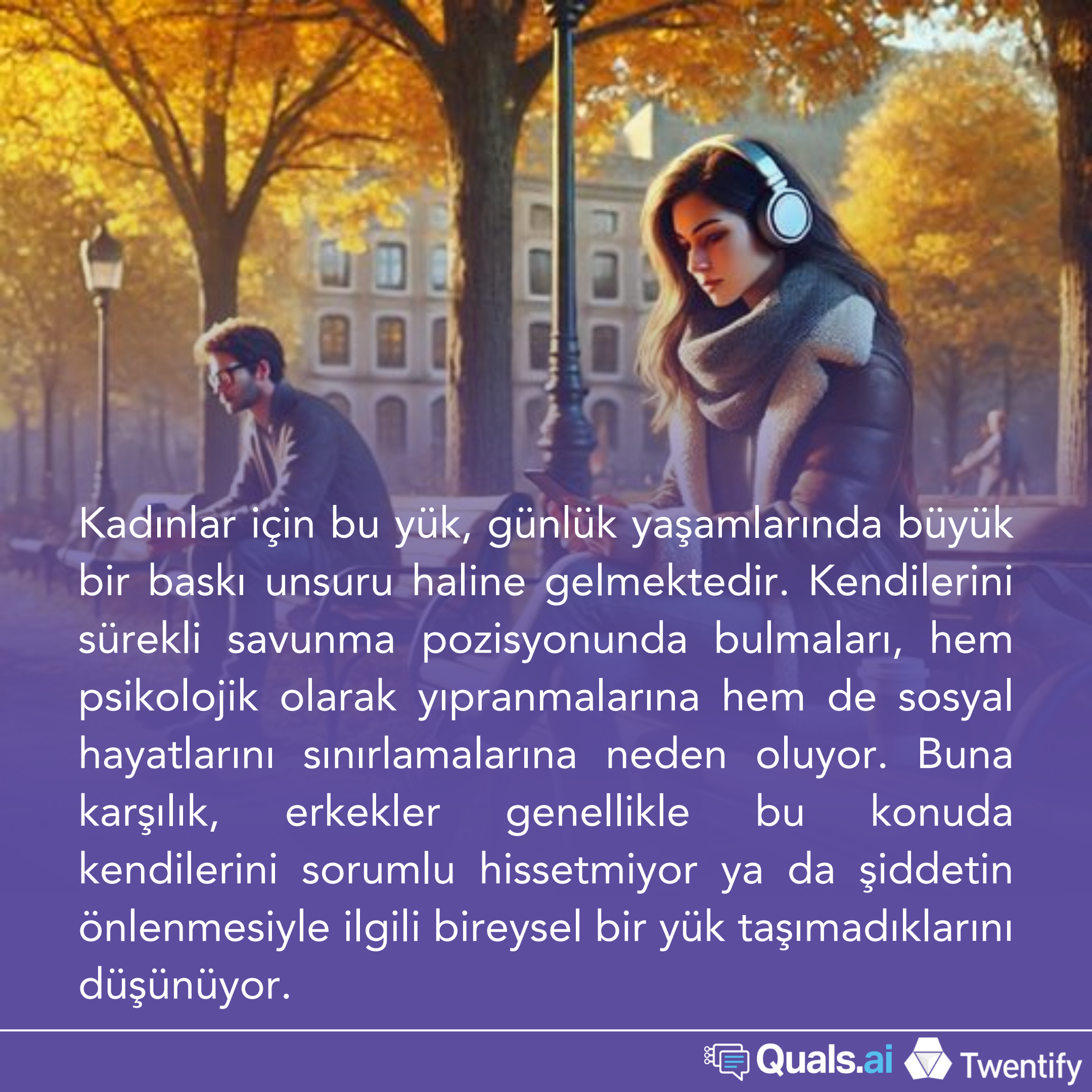
Çözüm mü, Yük mü?

Kadına Karşı Şiddette Kadına ve Erkeğe Düşen Görevler

*Araştırma kapsamında, Twentify'ın AI destekli nitel araştırma platformu Quals.ai kullanılarak 300 kadın ve erkek katılımcıyla derinlemesine görüşmeler gerçekleştirdik.

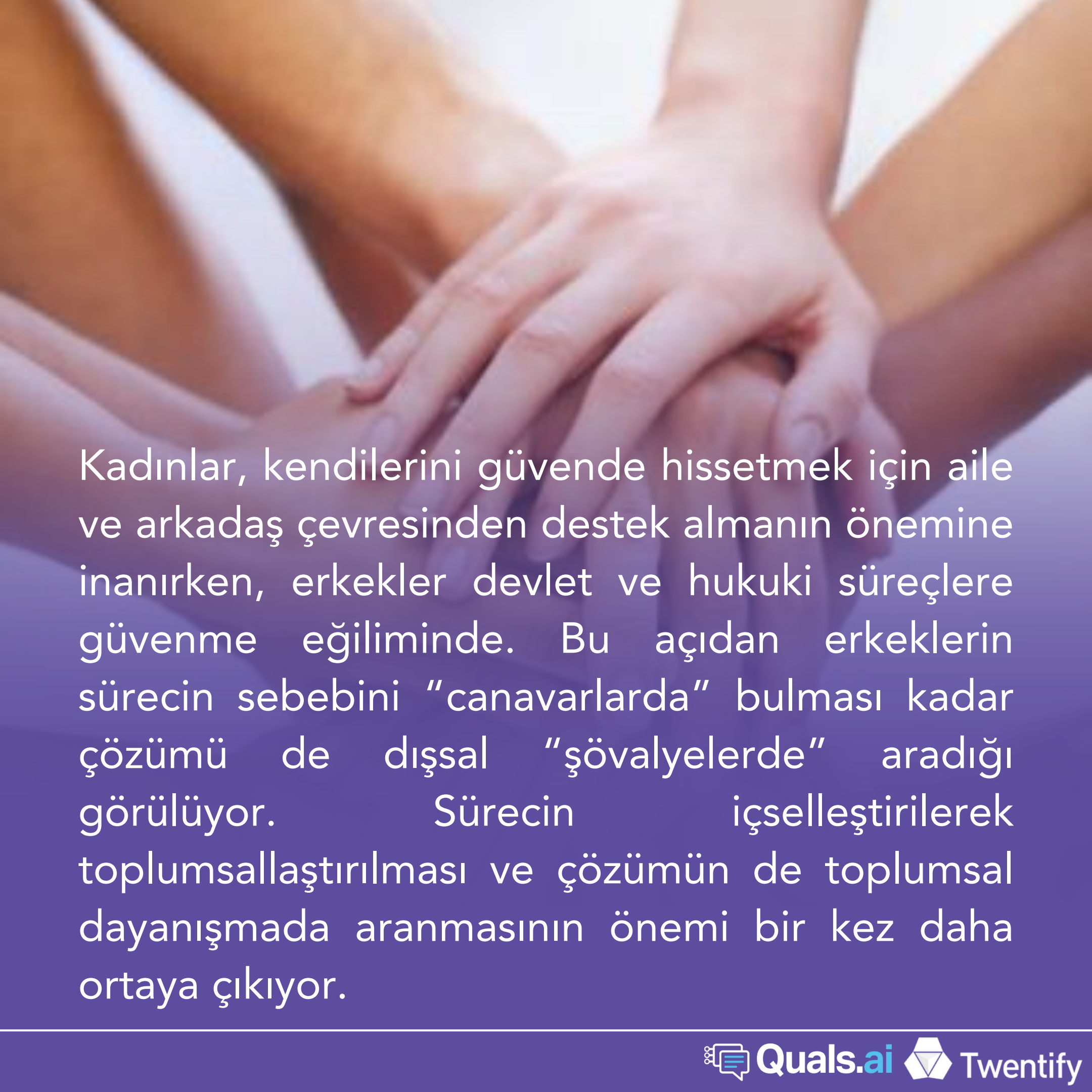
Kadına yönelik şiddetle mücadelede sorumluluğun büyük ölçüde kadınlara yüklenmesi, cinsiyet eşitsizliğinin en belirgin yansımalarından biri. Toplum, kadınlardan sürekli tetikte olmalarını, kendilerini korumalarını, dikkatli hareket etmelerini beklerken, erkeklerin bu konuda daha pasif bir rol üstlenmesine olanak tanıyor.

Kadınlar için bu yük, günlük yaşamlarında büyük bir baskı unsuru haline gelmektedir. Kendilerini sürekli savunma pozisyonunda bulmaları, hem psikolojik olarak yıpranmalarına hem de sosyal hayatlarını sınırlamalarına neden oluyor. Buna karşılık, erkekler genellikle bu konuda kendilerini sorumlu hissetmiyor ya da şiddetin önlenmesiyle ilgili bireysel bir yük taşımadıklarını düşünüyor.

”

*"Kadın olarak kendimin duygusal anlamda oldukça farkındayım. Kadınların sadece fiziksel değil, duygularının da bir çeşit şiddete maruz kaldığını düşünüyorum. Sürekli kendimizi korumak zorundayız ve bu inanılmaz yorucu."
(Kadın, 29)*

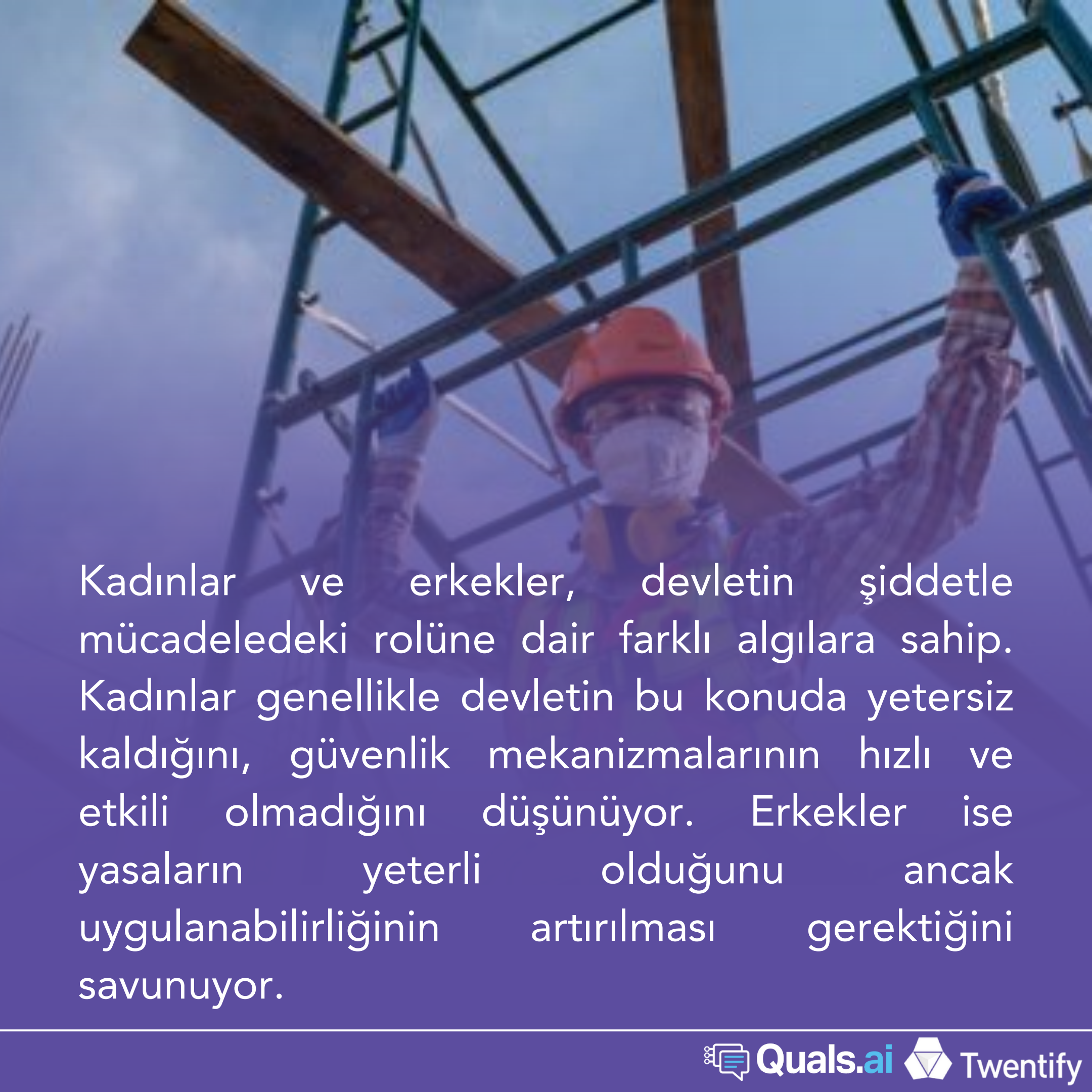
Kadınlar, kendilerini güvende hissetmek için aile ve arkadaş çevresinden destek almanın önemine inanırken, erkekler devlet ve hukuki süreçlere güvenme eğiliminde. Bu açıdan erkeklerin sürecin sebebini "canavarlarda" bulması kadar çözümü de dışsal "şövalyelerde" aradığı görülüyor. Sürecin içselleştirilerek toplumsallaştırılması ve çözümün de toplumsal dayanışmada aranmasının önemi bir kez daha ortaya çıkıyor.

“

"Önce ailemin ve arkadaşlarımla manevi olarak destek olmalarını isterdim. Beni dinlemeleri bile bazen yeterli olabiliyor." (Kadın, 24)

"Kadının yanında olduğunu ve onu güvende hissettiren her türlü hukuksal hareketler süreci güvenli hale getirecektir." (Erkek, 34)

Kadınlar ve erkekler, devletin şiddetle mücadeledeki rolüne dair farklı algılara sahip. Kadınlar genellikle devletin bu konuda yetersiz kaldığını, güvenlik mekanizmalarının hızlı ve etkili olmadığını düşünüyor. Erkekler ise yasaların yeterli olduğunu ancak uygulanabilirliğinin artırılması gerektiğini savunuyor.

Kadınlar için devletin sağlayacağı koruma, yalnızca fiziksel değil, psikolojik olarak da önemli bir güven unsuru oluşturuyor. Ancak çoğu kadın, koruma mekanizmalarının yetersizliği nedeniyle kendilerini güvende hissetmiyor. Erkekler ise devletin sorumluluğunu kabul etmekle birlikte, "diğer" erkeklerin bireysel farkındalığının artırılması gerektiğini de belirtiyor.

”

"Yasal veya kurumsal çevreler adaleti yerine getirme konusunda oldukça yetersiz." (Kadın, 35)

"Güvenlik güçlerinin hızlı müdahalesi ve hukuki süreçlerin etkili olması lazım. Caydırıcı cezalar olursa bu kadar şiddet yaşanmaz." (Erkek, 46)

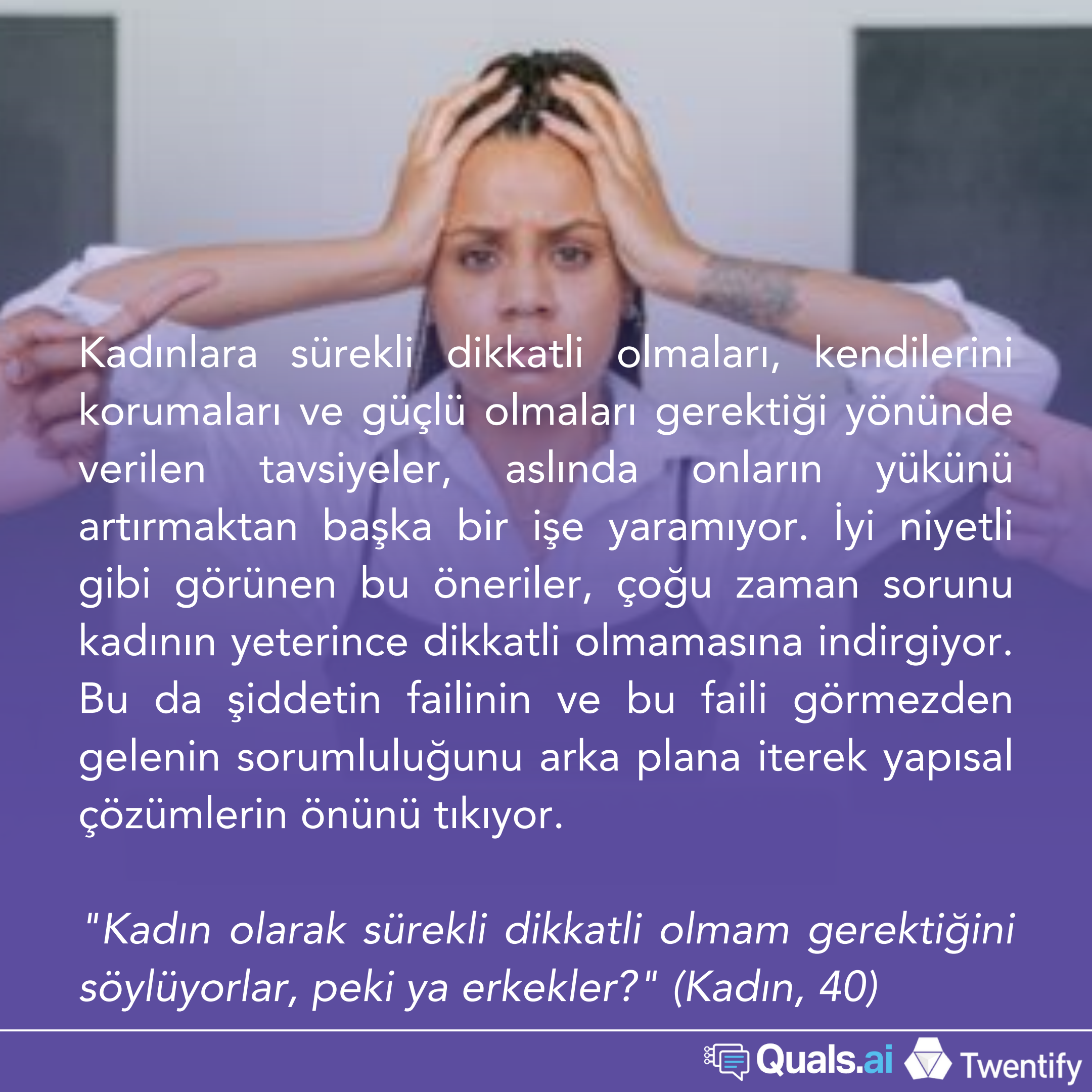

Kadınların bireysel ve kolektif çözümler üretmeye zorlanırken, erkeklerin bu sorumluluğu devlete bırakması, şiddetle mücadelede ciddi bir dengesizlik yaratıyor. Kadınlar bu konuda daha aktif roller üstlenirken, erkeklerin genellikle daha geri planda kaldığı görülüyor. Kadınlar, erkeklerin bu konuda daha fazla sorumluluk alması gerektiğini savunuyor.

*"Toplumun herhangi bir hukuksal yaptırımını olmadan yetemeyeceğini düşünüyorum, sadece sosyal medya platformlarında paylaşmak ve dışlamaktan başka bir şekilde etkili olamıyor."
(Kadın, 61)*

*"Kadınları korumak, zarar vermemek, birbirlerini uyarmak gibi olabilir." (Kadın, 22)**

Kadınlara sürekli dikkatli olmaları, kendilerini korumaları ve güçlü olmaları gerektiği yönünde verilen tavsiyeler, aslında onların yükünü artırmaktan başka bir işe yaramıyor. İyi niyetli gibi görünen bu öneriler, çoğu zaman sorunu kadının yeterince dikkatli olmamasına indirgiyor. Bu da şiddetin failinin ve bu faili görmezden gelenin sorumluluğunu arka plana iterek yapısal çözümlerin önünü tıkıyor.

"Kadın olarak sürekli dikkatli olmam gerektiğini söylüyorlar, peki ya erkekler?" (Kadın, 40)

Bulgularımız kadına yönelik şiddetle mücadelenin, yalnızca bireysel çabalarla değil, toplumsal ve kurumsal düzeyde sorumluluğun paylaşılmasıyla mümkün olacağını gösteriyor. Ancak mevcut durumda, kadınlara yüklenen "dikkatli olma", "güçlü durma" gibi beklentiler, çözümden çok yeni yükler yaratıyor. Kadınlar, hem fiziksel hem de duygusal anlamda sürekli savunmada kalırken, erkeklerin bu sürece yeterince dahil olmaması önemli bir dengesizlik doğuruyor.

Toplumun kadınları yalnız bıraktığı noktada, kadın dayanışması hayati bir rol oynamakta; ancak bu dayanışmanın desteklenmediği bir yapıda mücadele, çoğu zaman bireysel bir çıkmaza dönüşüyor. Tanıkların müdahale etmekten çekinmesi, devletin yetersizliği ve erkeklerin "canavarları" suçlaması, şiddetle mücadeleyi daha da zorlaştırıyor.

Devletin hukuki ve psikolojik olarak güven veren bir mekanizma kurması, erkeklerin ise yalnızca farkında olmakla kalmayıp aktif sorumluluk üstlenmesi, değişimin temel koşulu olarak görölüyor. Aksi takdirde, şiddetle mücadele yalnızca kadınların bireysel olarak sırtına yüklenmiş bir görev olmaya devam edecek. Gerçek çözüm; toplumsal rollerin yeniden tanımlanması, dayanışma kültürünün güçlendirilmesi ve şiddeti sistemsel bir sorun olarak gören çok yönlü yaklaşımların benimsenmesi gerekiyor.